

ایرانی، بهشت رنگریزی پارچه در دنیا است

اشاره:

اعتقادی به شکایت از وضعیت موجود یا حمایت همه‌جانبه دولت از تولید و صنعت ندارد و در مصاحبه خود ضمن انتقاد از صنعتگران و تولیدکنندگان عنوان داشت «صنعتگران ما انتظار دارند که کوچک‌ترین سرمایه‌گذاری انجام ندهند اما در عوض کارخانه‌شان یک عمر درآمد بسیار بالا و سود هنگفت نصیب آنها کند! مهندس فقیدنو که فعالیت در صنعت نساجی، میراث پدری وی محسوب می‌شود؛ هیچ‌گاه از انتخاب این رشته صنعتی پشیمان نشده و حتی اعلام کرد «اگر یک‌بار دیگر شرایط انتخاب شغل پیش‌آید؛ باز هم صنعت نساجی، نخستین انتخاب خواهد بود.» وی ضمن بیان این مطلب که درآمد حاصل از صادرات غیرنفتی برای کشورهایمانند ترکیه بسیار حیاتی است بنابراین با کسر بخشی از مالیات صادرکنندگان آنان را تشویق به صادرات بیشتر می‌نماید در حالی که دولت‌های کشور ما وابستگی خاصی به صادرات ندارند پس دلیلی هم برای حمایت از صادرات و صادرکننده ندارند؛ اذعان داشت: به دلیل نوع فعالیت‌ها به کشورهای مختلف از آمریکای جنوبی گرفته تا جنوب شرق آسیا سفر کرده‌ام و با اطمینان اعلام می‌کنم که ایران، بهشت رنگریزی پارچه در دنیا است و هیچ کشوری در دنیا سهولت و سودآوری رنگریزی پارچه در ایران را ندارد. پس از اتمام مصاحبه با مهندس فقیدنو، از بخش‌های مختلف کارخانه (واقع در شهریار) بازدید به عمل آوردیم و ایشان بدون کوچک‌ترین مخفی‌کاری و واژه‌ها از انتشار عکس‌های ماشین‌آلات و محیط کارخانه، فرصتی برای ثبت لحظه‌های مختلف تولید در کارخانه را در اختیارمان قرار داد.

«بیوگرافی و آغاز فعالیت حرفه‌ای...»

متولد سال ۱۳۵۱ در شهر تبریز و فارغ‌التحصیل رشته مهندسی مکانیک هستم. صنعت نساجی و پوشاک حرفه پدری‌ام بود به همین دلیل از کودکی با فعالیت ایشان آشنا شدم. سال ۱۳۷۹ فعالیت رسمی خود را در صنعت نساجی آغاز کردم و زمانی که به مشکلات و نقاط ضعف این صنعت پی بردیم؛ به دلیل ارتباطات نزدیک با برخی از کارخانجات ترکیه از صنعتگران آن برای تجهیز کارخانه بافت و تکمیل پوشان بهره گرفتیم و به خریداری و نصب ماشین‌آلات مدرن و به‌روز ترکیه پرداختیم که پس از مدتی، واردات ماشین‌آلات در قالب راه‌اندازی «شرکت کهن تاج کیمیا» تداوم یافت. شرکت کهن تاج کیمیا اوایل سال ۱۳۹۰ با هدف تأمین مواد اولیه و ماشین‌آلات صنایع شیمیایی و نساجی به ویژه کارخانجات رنگریزی و تکمیل تأسیس شد و به واردات رنگ، مواد شیمیایی و ماشین‌آلات تکمیل جهت پارچه‌های گردباف از کشور ترکیه می‌پردازد و در حال حاضر نمایندگی شرکت‌هایی مانند مرسان، هاس، ایلدیز الیار و دنگه ترکیه را برعهده دارد.

هدف شرکت پوشان، تکمیل آن دسته از پارچه‌های فانتزی است که کمتر

شرکت‌ها پرداختن به چنین مواردی را صرفاً هزینه بدانند اما زمانی که در نمایشگاه‌های خارجی، مهندسین و نیروهای فنی ما را در حال مطالعه و مشاهده دقیق تکنولوژی‌های عرضه شده می‌بینند؛ آنها نیز چنین سیستمی را در مجموعه خود پیاده‌سازی می‌نمایند به همین دلیل شاهد افزایش تعداد مهندسین جوان ایرانی در نمایشگاه‌های تخصصی نساجی دنیا هستیم. اما معتقدم هنوز این تلاش‌ها کافی نیست و باید شاهد افزایش چنین حرکتی در صنعت نساجی کشور باشیم لذا تصمیم داریم آزمایشگاه مجهز و مدرنی راه‌اندازی نماییم و آن را در اختیار دانشگاه‌ها و دانشجویان قرار دهیم و همچنین می‌خواهیم مراکز علمی و دانشگاه‌ها را متقاعد نماییم و بتوانیم از خارج کشور کمک بگیریم تا با حداقل هزینه برخی پروژه‌ها را در یکسری دانشگاه‌های شاخص اجرا نماییم که دانشجویان از نزدیک با نحوه کار ماشین‌آلات مختلف آشنا شوند معتقدم سیستم آموزشی کشور، افرادی را تربیت می‌کند که بیشتر به مباحث تئوریک متکی هستند و این امر کار را برای مدیران کارخانجات و واحدهای تولیدی دشوار می‌سازد زیرا پس از استخدام فارغ‌التحصیلان دانشگاهی، باید مدتی دوره‌های آموزشی برای آنها بگذارند تا با بخش عملی و نحوه کار با ماشین‌آلات آشنا شوند! متأسفانه در دانشگاه‌ها، عمر مفید نیروهای نخبه کشور برای یادگیری یک‌سری دروس تکراری، قدیمی و تئوریک صرف به هدر می‌رود؛ بدون این که بازدهی قابل توجهی داشته باشند و پس از اتمام

اتوماتیک کار می‌کنند.

فکر می‌کنید تفاوت و یا تمایز این مجموعه نسبت به سایر شرکت‌های فعال در حوزه رنگرزی و تکمیل چیست؟

توجه ویژه به دانش فنی و ارتقای مستمر آن... سعی می‌کنیم با تکیه بر دانش فنی، ماشین‌آلات مدرن و به‌روز خریداری و نصب نماییم ضمن این که استخدام نیروهای نخبه و توانمند یکی از برنامه‌های اصلی این مجموعه به شمار می‌آید؛ به همین دلیل نیروهای ما فارغ‌التحصیلان دانشگاه‌های معتبر کشور هستند که این امر در کمتر کارخانه رنگرزی و تکمیل وجود دارد. باید سیستم مدیریتی مجموعه ما به اندازه‌ای توانمند باشد که پرسنل به اتمام همکاری و خروج از سازمان فکر نکنند اما اگر فردی تصمیم گرفت از مجموعه ما جدا شود در وهله نخست ضعف ماست که نتوانسته‌ایم شرایط مناسبی را برای ماندگاری وی ایجاد نماییم اما اگر هم این همکاری به دلایل مختلف ادامه پیدا نکرد؛ به هر حال در این کشور و در واحد دیگر به فعالیت خواهد پرداخت و باعث خرسندی ماست که مدتی در این مجموعه حضور داشته و تجارب ارزشمندی کسب کرده‌است.

نکته مهم دیگر این است که برای به‌روز رسانی اطلاعات و دانش فنی نیروهای خود، آنها را جهت بازدید از نمایشگاه‌های تخصصی و یا کارخانه‌های سایر کشورها اعزام می‌کنیم. ممکن است بسیاری از

کارخانه‌ای توان علمی و فنی تکمیل آن را دارد و به لطف خداوند تاکنون به این هدف دست یافته‌ایم. به تولید علاقه زیادی دارم و صنعت نساجی ضمن مشکلات و دشواری‌های خاص خود، جذابیت‌های

معتقدم سیستم آموزشی کشور، افرادی را تربیت می‌کند که بیشتر به مباحث تئوریک متکی هستند و این امر کار را برای مدیران کارخانجات و واحدهای تولیدی دشوار می‌سازد زیرا پس از استخدام فارغ‌التحصیلان دانشگاهی، باید مدتی دوره‌های آموزشی برای آنها بگذارند تا با بخش عملی و نحوه کار با ماشین‌آلات آشنا شوند!

بسیاری هم دارد. ضمن این که رضایت شغلی فقط در منابع مالی خلاصه نمی‌شود و به رضایت قلبی ارتباط مستقیم دارد. از مراحل مختلف نصب و راه‌اندازی ماشین‌آلات لذت خاصی می‌برم و اگر زمان به گذشته بازگردم باز هم صنعت نساجی را انتخاب خواهم کرد. در شرکت پوشان هر سال با شیب ملایمی به اجرای طرح‌های توسعه‌ای مجموعه می‌پردازیم برای مثال سال گذشته تعدادی دستگاه مدرن خریداری و نصب شدند و امسال نیز یک خط جدید چاپ راه‌اندازی خواهد شد البته این افزایش حجم تولید به معنای افزایش چشمگیر تعداد پرسنل نخواهد بود زیرا برخی از دستگاه‌های جدید نیازی به اپراتور ندارند و به‌صورت

به دلیل نوع فعالیتیم به کشورهای مختلف از آمریکای جنوبی گرفته تا جنوب شرق آسیا سفر کرده‌ام و با اطمینان اعلام می‌کنم که ایران، بهشت رنگرزی پارچه در دنیاست و هیچ کشوری در دنیا سهولت و سودآوری رنگرزی پارچه در ایران را ندارد.

که دولت ایران بیش از سایر دولت‌ها از تولیدکننده حمایت می‌کند. واقعیت این است که دولت نصف هزینه حضور در نمایشگاه‌های خارجی را از مالیات آنها کسر می‌کند و برخلاف تصور بسیاری، بابت حضور شرکت‌های تولیدی و صنعتی در نمایشگاه‌های خارجی مبلغی پول نقدی به صنعتگران نمی‌پردازد. درآمد حاصل از صادرات غیرنفتی برای کشورهایمانند ترکیه بسیار حیاتی است بنابراین با کسر بخشی از مالیات صادرکنندگان آنان را تشویق به صادرات بیشتر می‌نمایند در حالی که دولت‌های کشور ما وابستگی خاصی به صادرات ندارند پس دلیلی هم برای حمایت از صادرات و صادرکننده ندارند! اجازه دهید به این نکته هم اشاره کنم که به دلیل نوع فعالیتیم به کشورهای مختلف از آمریکای جنوبی گرفته تا جنوب شرق آسیا سفر کرده‌ام و با اطمینان اعلام می‌کنم که ایران، بهشت رنگرزی پارچه در دنیاست و هیچ کشوری در دنیا سهولت و سودآوری رنگرزی پارچه در ایران را ندارد.

اما کمتر صدای این رضایت را شنیده‌ایم و هر چه بود اعتراض است و شکایت...

ابراز گله و شکایت که همیشگی است!!! و اگر از برخی، در مورد وضعیت بازار بپرسید؛ پاسخ می‌دهند بازار بسیار کساد و بدون سود است در حالی که بالاترین سود را هم کسب می‌کنند. ۳۰ سال پیش تولیدکننده با یک دستگاه قدیمی بافندگی می‌توانست درآمد مناسبی برای خود، شرکاء، فرزندان و ... فراهم نماید اما پس از گذشته ۳۰ سال هنوز این تفکر پابرجا باقی مانده که یک تولیدکننده با تعدادی دستگاه قدیمی و

و مسلط به کار هستند؛ در حالی که برای مثال از عملکرد یک دستگاه ساده استنتر هم اطلاعی ندارند و تنها نام آن را شنیده‌اند! با توجه به این موارد، دو هدف عمده را دنبال می‌کنیم؛ نخست پرورش نیروهای انسانی توانمند و مسلط برای مجموعه خود و دوم تربیت نیروهای متخصص برای رشد و توسعه صنعت نساجی کشور در پرتو برقراری تعامل با دانشگاه‌ها و مراکز علمی کشور.

فکر می‌کنید تا چه میزان به این اهداف دست یابید و آیا شرایط برای تحقق این اهداف مهیاست؟

در مجموع انسان خوش‌بینی هستیم به همین دلیل معتقدیم به این هدف دست خواهیم رسید البته باتوجه به بدنه فکری دانشگاه، رسیدن به این هدف دشوار است! زیرا عموماً ترجیح می‌دهند امور روتین و معمولی خود را بگذارند و دغدغه ارتباط با صنعت و ... را نداشته باشند. از سوی دیگر صنعتگران نیز تمایل چندانی به ارتباط با دانشگاه ندارند و سرگرم کار خودشان هستند.

آیا صنعت نساجی ایران فاصل بسیاری با صنعت نساجی ترکیه دارد؟ حمایت دولت ترکیه از صنعتگران در چه سطحی انجام می‌شود؟

داستان‌های مختلف در مورد حمایت‌های دولت ترکیه را به دفعات شنیده‌ایم اما واقعیت این است

تحصیلات دانشگاهی، افرادی متوقع تربیت می‌شوند که گویا برای پشت میز نشینی و مدیریت رده بالا در دانشگاه درس خوانده‌اند و نیازی به کار در کارخانه و سروکار داشتن با کارگران و دستگاه‌های مختلف ندارند!! ضمن این که دانش آنها نیز به روز نیست و مجبورند نکات بسیاری را حین کار و از کارگران تجربی کار بپرسند و بیاموزند. اگر به راستی تعصبی نسبت به صنعت نساجی داریم؛ باید سیستم آموزشی آن را مورد بازنگری قرار دهیم زیرا بسیار حیف است عمر ارزشمند جوانان کشور ۴ سال به هدر برود و در نهایت نه دانش کاملی در اختیار داشته باشند و نه تجربه کار با ماشین‌آلات و دستگاه‌های صنعتی...

در کشورهای دیگر سیستم آموزشی و نحوه تربیت متخصصین چگونه است؟

سیستم دانشگاهی ترکیه در سال‌های اخیر پیشرفت خوبی داشته‌اند البته تا ۱۰ سال پیش این کشور ترکیه نیز مشکلات و کمبودهایی در زمینه مسائل آموزشی داشت. سیستم دانشگاهی آلمان یا آمریکا به نحوی تنظیم شده که فارغ‌التحصیلان، با صنعت بیگانه نیستند و دانشگاه مرتب به آنان القا می‌کند که هنوز در مراحل ابتدایی کار قرار دارید و باید اندوخته‌های خود را افزایش دهید کاملاً برعکس دانشگاه‌های کشور ما که دروس قدیمی و تکراری به دانشجو یاد می‌دهند اما در عوض انتظارات و سطح توقع آنان را بالا می‌برند و به فارغ‌التحصیلان این گونه القا می‌کنند که بسیار توانمند

کارگران چینی به مراتب بالاتر از کارگران ایرانی است!

البته بسیاری از صنعتگران، مشکل صنعت نساجی را تحریم‌های اقتصادی و دشواری تهیه قطعات، مواد اولیه و ... می‌دانند

به اعتقاد من تحریم‌ها حداقل در صنعت نساجی اثر چندانی نگذاشته است! معتقدم که سوء مدیریت برخی واحدهای نساجی به مراتب اثر گذارتر از تبعات تحریم می‌باشد. این درست است که تحریم‌ها، سیستم بانکی و نقل و انتقال پول میان ایران و سایر کشورها را دچار اختلال کرده و با تهیه برخی مواد اولیه از شرکت‌های اروپایی به دشواری انجام می‌شود اما کم نیست تعداد شرکت‌های که تحریم‌ها را دور زده‌اند و از پس این مشکل به خوبی برآمده‌اند. اما زمانی هم که تحریم‌های اقتصادی علیه ایران وجود نداشت؛ باز هم شاهد گلابه و شکایت از وضعیت نامطلوب تولید

مستهلك باید درآمد و سود بسیار بالایی داشته باشد در حالی که معادله تولید و سودآوری در دنیای امروز تغییر

یافته است.

نکته بعد این که وقتی تولید با واردات، تجارت، سپرده‌گذاری در بانک‌ها مورد مقایسه قرار می‌گیرد؛ طبیعتاً سودآوری تولید و صنعت اندک است اما به دلیل شرایط خاص ایران، سپرده‌گذاری در ایران، فعالیت بسیار سودآور محسوب می‌شود و حتی امروز یک قطعه زمین در تهران خریداری می‌کنید و فردا آن را به فروش می‌رسانید و سود خوبی بابت این خرید و فروش به دست می‌آورد در حالی که در هیچ کشوری چنین اتفاقی رخ نمی‌دهد مگر در شرایط خاص و بسیار استثنایی... زمانی که مردم (و در حجم محدود، صنعتگران و تولیدکنندگان) درآمد تولید را با سود حاصل از سپرده‌گذاری و ... مورد مقایسه قرار می‌دهند؛ طبیعی است که تمایل چندانی به تولید نشان نمی‌دهند و به دنبال کسب سود در کوتاه‌ترین زمان ممکن هستند. در ایران هزینه انرژی و نیروی کار بسیار مناسب و مقرون به صرفه است و کارگران کشورهایمانند کامبوج، پاکستان، بنگلادش و ویتنام دستمزد پایین‌تری از کارگران ایرانی دریافت می‌کنند (نکته جالب توجه این که دستمزد

تداوم تولید نخواهد بود اما در کشور ما دولت وابستگی چندانی به مالیات ندارد و به دلیل تکیه بر درآمدهای نفتی، به صنعت نساجی هم توجهی نشان نمی‌دهد! و اگر صنعتگران و مدیران واحدهای نساجی فکری به حال خود نکنند و منتظر حمایت‌های دولت در قالب پرداخت وام و یارانه باشند؛ به هیچ جایی نخواهند رسید

دیدگاه شما در مورد وضعیت فعلی صنایع نساجی کشور چیست؟

برای مدتی به دلیل نوسان نرخ ارز، واردات کاهش چشمگیری پیدا کرد و فرصت بسیار خوبی برای صنعتگران ایرانی مهیا شد تا جایگاه خود را در بازار داخلی تثبیت نمایند اما متأسفانه از این فرصت استفاده‌ای نشد و تولیدکنندگان ایرانی بازار خود را میان کشورهای دیگر تقسیم کردند؛ به این معنا که

بار دیگر شاهد بازاری مملو از اجناس چینی هستیم و مقصر اصلی نه دولت است، نه چین، نه واردکنندگان بلکه آن گروه از مدیران و صنعتگران نساجی و پوشاک هستند که می‌توانستند از فرصت طلایی افزایش نرخ ارز در راستای ارتقای کیفیت و کمیت تولیدات خود بهره‌مند شوند اما از آن غفلت کردند...

یک قطعه پوشاک ۱۰ هزار تومانی را به جای ۱۳ هزار تومان به قیمت ۲۰ هزار تومان فروختند که به دلیل کثرت بازار، مصرف‌کنندگان این قیمت را پرداخت کردند اما پس از مدتی، دوباره واردات صرفه اقتصادی خود را به دست آورد و به همین دلیل پول‌های سیال و سرگردان جامعه روانه واردات و بازار کشورهای دیگر به خصوص چین گذاشتند که اثرات این روند در فروردین و اردیبهشت سال ۹۳ نمایان شدند به این ترتیب بار دیگر شاهد بازاری مملو از اجناس چینی هستیم و مقصر اصلی نه دولت است، نه چین، نه واردکنندگان بلکه آن گروه از مدیران و صنعتگران نساجی و پوشاک هستند که می‌توانستند از فرصت طلایی افزایش نرخ ارز در راستای ارتقای کیفیت و کمیت تولیدات خود بهره‌مند شوند اما از آن غفلت کردند...

کشورهای مذکور حتی در رویاهای خود هم نمی‌بینند!! در کشور ما ناگهان یک موج عظیم سرمایه‌گذاری در واردات (مثلاً خودرو) ایجاد می‌شود و یک صنعتگر نساجی محاسبه می‌کند که سودآوری واردات خودرو بیشتر از نساجی است لذا سرمایه خود را به واردات خودرو اختصاص می‌دهد و یا با کمبود نخ پنبه در کشور مواجه می‌شویم اما کارخانه‌دار به جای خرید ماشین‌آلات مدرن و به روز رسانی واحد تولیدی خود، ترجیح می‌دهد با واردات نخ پنبه و فروش آن، به سود قابل توجهی دست یابد پس اگر قرار است صنعت نساجی را از این زاویه مورد بررسی قرار دهیم؛ باید اعلام کنم با توجه به شرایط غیرطبیعی ایران، آخرین فعالیتی که در این کشور باید انجام شود؛ تولید است!! و گلابه برخی صنعتگران نساجی از شرایط، ریشه در سودآوری بالای واردات دارد نه وضعیت صنعت نساجی...

از استقرار دولت دهم چند ماهی سپری می‌شود و این اعتقاد وجود داشت که با تحولات دولت، باید منتظر وقوع اتفاقات منفی و مثبت در تولید و صنعت کشور باشیم؛ در کشورهای دیگر تغییر دولت‌ها تا چه میزان بر تولید، صنعت و اقتصاد موثر است؟

تغییر دولت‌ها بر تولید تأثیر چندانی ندارد (اگرچه استثناهایی مانند وضعیت فعلی سوریه و ... نیز وجود دارد) اما درآمد دولت اکثر کشورها وابسته به مالیات‌هایی است که از واحدهای تولیدی و صنعتی دریافت می‌کند و روی کار آمدن گروه‌های مختلف فکری و ایدئولوژیکی بر منصفه قدرت، مانعی برای

بودیم!

به نظر می‌رسد مانند برخی صنعتگران نساجی، چندان اهل ابراز گلابه و شکایت از وضعیت تولید و ... نیستید؛ آیا این دیدگاه متفاوت به دلیل ارتباطاتی است که با سایر کشورها دارید؟ برای مثال شاید اگر مجموعه شما نیز ارتباطی با خارج از کشور نداشت در همان چرخه گلابه و شکایت به سر می‌برد...

شاید به دلیل واقع‌بینی‌ام است و اعتقادی به شکایت از وضعیت موجود یا حمایت همه‌جانبه دولت ندارم. صنعتگران ما انتظار دارند که کوچک‌ترین سرمایه‌گذاری انجام ندهند اما در عوض کارخانه‌شان یک عمر درآمد بسیار بالا و سود هنگفت نصیب آنها کند! اکثر آنان شرایط تولید صنعت نساجی را با ساختمان‌سازی مورد مقایسه قرار می‌دهند و ترجیح می‌دهند سرمایه خود را وارد ساختمان‌سازی نمایند که بازگشت سرمایه آن سریع‌تر از نساجی است... در حالی که مقایسه میان صنعت نساجی ایران و سایر کشورها (مانند ترکیه، آمریکای جنوبی، ازبکستان، چین و ...) نشان می‌دهد سودآوری صنعت نساجی ایران را

◀ دلیل این غفلت چه بود؟

شاید کمبود بینش و جامع‌نگری لازم در تولید.

در شرایط فعلی، اگر تولیدکنندگان صنایع نساجی و پوشاک انسجام بیشتری داشته باشند، جوان‌گرایی را مدنظر قرار دهند و سرمایه‌گذاری بیشتری در این صنعت انجام دهند؛ به نتایج خوبی خواهیم رسید در غیر این صورت نساجی هر روز ضعیف‌تر و ناتوان‌تر از روز گذشته خواهد شد

◀ مطلب‌نهایی...

اول این‌که تا زمانی که سوده‌های عجیب و غریب در کارهای خلق الساعه هست، پیشرفتی در تولید و صنعت حاصل نخواهد شد... مطلب بعدی این است که ایران بازار بسیار بکری می‌باشد و صنعتگران ما با تلاش بیشتر و حرکت سریع‌تر می‌توانند جایگاه خود را ابتدا در بازار داخلی و سپس در بازارهای جهانی مستحکم نمایند. همان‌طور که می‌دانید تمام کشورها ابتدا نیاز مصرف‌کنندگان خود را رفع کردند و پس از اشباع بازار داخل، برای استمرار تولید و حفظ

بسیاری از تولیدکنندگان پوشاک کشور (به جز تعداد محدود) تعریف مشخصی از پوشاک ندارند و صرفاً آن را متشکل از یک یقه و دو آستین می‌دانند!! که مصرف‌کننده باید تحت هر شرایطی و با هر قیمتی آن را خریداری کند؛ به همین دلیل زمانی که وارد فروشگاه‌های پوشاک می‌شوید تعداد کالاهای مدنظر مصرف‌کننده، انگشت‌شمار و البته گران هستند در حالی که در فروشگاه‌های خارج کشور، محصولات مورد توجه مردم، با تیراژ بالا و قیمت

بقا، تصمیم گرفتند به صادرات بپردازند و در بازار کشورهای دیگر حضور یابند. متأسفانه صنعتگران ما چنین برداشتی از صادرات ندارند و مانند دوران جنگ‌تحمیلی، منتظرند مشتریان پشت در اتاق‌های آنان بایستند و محصولاتشان را با کیفیت پایین و قیمت بالا خریداری کنند و حق هیچ‌گونه اعتراضی هم نداشته باشند! در حالی که شرایط امروز تغییر پیدا کرده است و مصرف‌کننده به دنبال خرید کالایی است که ضمن رفع نیازهای وی، قیمت و کیفیت مناسبی داشته باشد... و نکته پایانی این‌که در شرایط فعلی، اگر تولیدکنندگان صنایع نساجی و پوشاک انسجام بیشتری داشته باشند، جوان‌گرایی را مدنظر قرار دهند و سرمایه‌گذاری بیشتری در این صنعت انجام دهند؛ به نتایج خوبی خواهیم رسید در غیر این صورت نساجی هر روز ضعیف‌تر و ناتوان‌تر از روز گذشته خواهد شد و سرانجام روزی از بین خواهد رفت. نباید منتظر بمانیم فردی بیاید و فکری به حال ما دغدغه‌های کند زیرا قرار نیست کسی یا جریانی، خارج از این صنعت به فکر حل مشکلات ما باشد پس باید به فکر آینده خود باشیم و آن را به بهترین شیوه رقم بزنیم...

